

Хто його покарав?

Я образив товариша. Я штовхнув перехожого. Я вдарив собаку. Я наговорив грубощів сестрі. Усі пішли від мене. Я залишився сам і гірко заплакав.

— Хто покарав його? — запитала сусідка.

— Він сам покарав себе, — відповіла мати.

В. Осєєва

Апельсин

Миколка сидить на колоді та їсть апельсин.
Дольку за долькою. Приходить Петрик.

— Смачно? — запитує Петрик.

— Ще й як! — відповідає Миколка.

— Ех, — каже Петрик і сідає поруч, — якби у мене був апельсин, я б обов'язково з тобою поділився.

— Та-а-ак, — сказав Миколка, дожовуючи апельсин, — шкода, що у тебе немає апельсина.

О. Григорьев

Два товариші

Ішли лісом два товариші, й вискочив їм назустріч ведмідь. Один кинувся бігти, заліз на дерево та заховався там, а інший залишився на дорозі. Робити йому нема чого — він впав на землю та вдав із себе мертвого.

Ведмідь підійшов до нього та почав нюхати: той і дихати припинив.

Ведмідь понюхав йому обличчя, подумав, що мертвий, і відійшов.

Коли ведмідь пішов, перший зліз із дерева та сміється:

— Ну, що ведмідь тобі на вухо казав?

— А він сказав мені, що погані люди ті, хто в небезпеці від товаришів тікають.

Л. Толстой

Як Білочка Дятла врятувала

Посеред зими потеплішало, а потім знову мороз вдарив. Укрилися льодом дерева та шишки на ялинках. Нема чого їсти Дятлові: стукає-стукає об лід, а до кори не достукається. Б'є-б'є дзьобом шишку, а зернятка не вилущуються.

Сів Дятел на ялину й плаче. Побачила Білочка з гнізда — Дятел плаче.

— Чого це ти, Дятле, плачеш?

— Нема чого їсти, Білочко...

Шкода стало Білочці Дятла. Винесла вона з дупла велику ялинову шишечку. Поклала між стовбуром та гілкою. Сів Дятел поряд із шишкою та почав дзьобом молотити.

А Білочка сидить біля дупла і радіє. І білченята в дуплі радіють. І сонечко радіє.

В. Сухомлинський